

Till slut blir han genom sin
viljas magt så dygdig och Skuld-
fri, att han icke behöfver frukta
för ansees och nedagörelse i en an-
nan Verld. Han kan då säga
som Barnafordens, när Båten
kantrade i floden: Jag fruktar
ej för Bronsbälans! Eller som
Prösten, när han höri fullan och
sag nästan i lortet: Jag skall visa
Gud mist för nästan, att jag
kan stå på bråbuckan, och vara
dygdig!

1538. Fören på vis, mäktig och dygdig
man, är det ingen konst, att blifva
Salig. Frälseren är i hans föreställning,
en förträfflig moralist och dygdsläro-
sam förtjäder all hägnadning och
eftersjälid. Denna Reder unhas Filo-
sofen Hennes gerna, då han själf
har den äran, att vara den andra
i ordning. Men att Frälseren
med sitt Vidande och död, skulle
hafva förtjent salighetens åt
människor det hörs till Men-
niska Mäktets dörskaper; endast
visserligen främmare och
Dantöfver kunna få en sådan Tro.

1539. En Förföring emellan föräldrar
och Barn. Ett ägonblick och
måtte vara Känbar. Så vida Förför-
ingen angår fjertat, på måtte tele-
gättet "Jag känner mitt fjerta för-
sonat" verkligen hafva sin
grund uti den sedvande Känslan
man måtte icke blott Tro, utan
Känna sitt fjerta försonat. Den
sedvande Känslan är då Trans
eller öfverstyggens subjektiva grund.
Den döda Tro, är en öfverstyggel-
se utan Känsla: den har ingen
subjektiva grund, och är juist der-
för packlande uti lifets vigtiga-
ste ägonblick. Den som alltså
Känt sitt fjerta försonat, kan
kan icke vara förvisad derom,
att han verkligen är försonad.
1540. Emedan det moraliska Elemen-
tet tillhör organiskt, kan man
det sedan flödar till nerolifutgeller
till Förföring och viljan. d. v. s. det
moraliska, det goda och det onda
uppvälles från fjertat. Men man
det sedan kan man till Förföring
och viljan: alltså måtte öfver
försoningen taga sin början uti
Jämna Källa, d. v. s. i fjertat.